

9 | ALDINA

GUTENBERG

ANNA KATHARINE GREEN

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

Μετάφραση
'Ανδρέας 'Αποστολίδης

ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Τίτλος πρωτοτύπου:
Anna Katharine Green,
A Strange Disappearance (1880)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

ANNA KATHARINE GREEN

**ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ**

Μετάφραση
Ἀνδρέας Ἀποστολίδης

ΜΥΣΤΗΡΙΟ - 9
GUTENBERG || ALDINA

Ἡ κυρία Ντάνιελς, ἔτσι τὴν ἔλεγαν, μὲ ἀνέβασε ἀμέσως ἀπὸ τὶς σκάλες στὸ πίσω δωμάτιο τοῦ τρίτου ὀρόφου. Καθὼς περνούσαμε ἀπὸ τοὺς διάφορους διαδρόμους, δὲν μπορούσα νὰ μὴν παρατηρήσω πόσο πλούσιοι, ἂν καὶ μελαγχολικοί, ἦταν οἱ παλαιομοδίτικοι τοῖχοι καὶ τὰ ταβάνια μὲ τὶς νωπογραφίες, πόσο διαφορετικοὶ στὸ στίλ καὶ τὸ χρῶμα ἀπὸ τὶς σύγχρονες ἐπαύλεις τῆς Πέμπτης Λεωφόρου. Παρὰ τὶς πολλὰς πλούσιες κατοικίες τὶς ὁποῖες ἔχω κληθεῖ νὰ ἐπισκεφθῶ λόγω ἐπαγγέλματος, δὲν διέσχισα ποτὲ τὸ κατώφλι παρόμοιου σπιτιοῦ καὶ παρότι ἀπρόσβλητος σὲ ἀνόητους συναισθηματισμούς, ἔνιωσα ἓνα ὀρισμένο δέος στὴ σκέψη τῆς παραβίασης τῆς συγκεκριμένης κατοικίας μὲ τὴν πανάρχαια ἀξιόπρεπεια γιὰ χάρη τῆς ἀστυνομικῆς ἔρευνας. Ἀλλὰ μόλις βρέθηκα στὸ δωμάτιο τῆς ἐξαφανισμένης κοπέλας, κάθε σκέψη παραμερίστηκε κι ἔμεινε μόνο ἡ ἐπαγγελματικὴ μου ὑπερηφάνεια καὶ περιέργεια. Διότι ἀμέσως ἀντιλήφθηκα κατὰ πόσο ἡ κυρία Ντάνιελς εἶχε δίκιο ἢ ὄχι ὡς πρὸς τὸν τρόπο ἐξαφάνισής τῆς κοπέλας, καὶ ὅτι τὸ ἴδιο τὸ γεγονός τῆς ἐξαφάνισής της θὰ ἀποκτοῦσε μιὰν ὀρισμένη βαρύτητα.

Ἄς παρουσιάσω ὅμως τὰ στοιχεῖα μὲ τὴ σειρὰ ποὺ τὰ παρατήρησα. Τὸ πρῶτο ποὺ μ' ἐντυπωσίασε ἦταν ὅτι,

ανεξάρτητα από τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς κοπέλας ἀπὸ τὴν κυρία Ντάνιελς, αὐτὸ τὸ δωμάτιο δὲν ἦταν δωμάτιο ράφτρας. Τὰ ἐπιπλα μπορεῖ νὰ ἦταν ἀπλὰ σὲ σύγκριση μὲ τὸν ὑπόλοιπο πλοῦτο στοὺς τοίχους καὶ τὰ ταβάνια, καὶ νὰ ἦταν διασκορπισμένα στὸ δωμάτιο, διότι ἦταν μεγάλο ἀκόμα καὶ γιὰ ἓνα τέτοιο σπίτι, ἀλλὰ δὲν ἔπαυαν νὰ εἶναι ἀντικείμενα ἐπαρκοῦς κομψότητας, ὥστε νὰ ἀμφιβάλλει κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ δωμάτιο μιᾶς ἀπλῆς ράφτρας.

Ἡ κυρία Ντάνιελς, βλέποντας τὸ ἐκπληκτο ὕψος μου, ἔσπευσε νὰ μοῦ προσφέρει κάποια ἐξήγηση.

—Πρόκειται γιὰ τὸ δωμάτιο ποὺ προοριζόταν ἀνεκαθεν γιὰ τὴ ραπτική, καὶ ὅταν ἦρθε ἡ Ἑμιλι, σκέφτηκε πὼς ἦταν πιὸ εὐκόλο νὰ προσθέσουμε ἐδῶ ἓνα κρεβάτι ἀπὸ τὸ νὰ τὴ στείλουμε στὸν πάνω ὄροφο. Ἦταν πολὺ καλὴ κοπέλα καὶ δὲν ἄλλαξε τίποτα.

Κοίταξα τὸ ἀνοιχτὸ γραφεῖο σ' ἓνα τραπεζάκι στὸ κέντρο τοῦ δωματίου, τὸ βάζο μὲ τὰ μισομαραμένα τριαντάφυλλα στὸ πλαίσιο τοῦ τζακιοῦ, τὸν Σαίξπηρ καὶ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Μαχόλι¹ στὸ ἀναλόγιο δεξιὰ μου, σκέφτηκα φυσικὰ διάφορα, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτα.

—Βρήκατε τὸ πρῶτὴ τὴν πόρτα κλειδωμένη; ρώτησα, ἀφοῦ ἐξέτασα γιὰ ἓνα λεπτὸ τὸ δωμάτιο καὶ τρία πράγματα ἦταν προφανῆ: πρῶτον, ἡ κοπέλα δὲν εἶχε χρησιμοποιήσει τὸ κρεβάτι τῆς τὸ προηγούμενο βράδυ· δεύτερον, εἶχε παλέψει ἢ εἶχε αἰφνιδιαστεῖ· μίαν ἀπὸ τὶς κουρτίνες

---

1. Μαχόλι: Thomas Babington Macaulay (1800-1859), βασικὸ τοῦ ἔργου: *The History of England from the Accession of James the Second*.

ἦταν σκισμένη βίαια, σὰν νὰ τὴν εἶχε ἀρπάξει ἓνα χέρι ἀναστατωμένο, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε γιὰ τὴν ἀναποδογυρισμένη καρέκλα μὲ τὸ σπασμένο πόδι· τρίτον, ἡ φυγή, ὅσο παράδοξο κι ἂν ἀκούγεται, εἶχε γίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Ναί, ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ὑπάρχει ἓνας διάδρομος ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ ἀπ' αὐτὸν μπήκαμε μέσα. Ὑπῆρχε μιὰ καρέκλα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀλλὰ τὴ σπρώξαμε εὐκολα.

Πλησίασα στὸ παράθυρο καὶ κοίταξα ἔξω. Ναί, δὲν θὰ ἦταν τόσο δύσκολο γιὰ ἓναν ἄντρα νὰ κατέβει στὸ δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, διότι ἡ σκεπὴ τῆς πρόσφατης ἐπέκτασης ἦταν στὸ ἴδιο σχεδὸν ἐπίπεδο μὲ τὸ παράθυρο.

—Λοιπόν, ρώτησε μὲ ἀγωνία, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὴ βγάλουν ἀπὸ δῶ;

—Ἐχουν γίνει καὶ πιὸ δύσκολα πράγματα, εἶπα κι ἐτοιμαζόμουν νὰ βγῶ στὴ σκεπὴ, ὅταν σκέφτηκα νὰ ρωτήσω τὴν κυρία Ντάνιελς ἂν ἔλειπε κάποιον ἀπὸ τὰ ροῦχα τῆς κοπέλας.

Ἔτρεξε ἀμέσως στὶς ντουλάπες καὶ μετὰ στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου, τὰ ὁποῖα ἔψαξε βιαστικά.

—Ὅχι, δὲν λείπει τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα καπέλο καὶ μιὰ κάπα, καί... Σταμάτησε ἀπορημένη.

—Καὶ τί; ρώτησα.

—Τίποτα. Γύρισε κι ἔκλεισε βιαστικὰ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου. Μόνο κάτι μπιχλιμπίδια.

—Μπιχλιμπίδια! ἐπανέλαβα. Ἄν σταμάτησε γιὰ νὰ πάρει μαζί της κάποια μπιχλιμπίδια, τότε δὲν μπορεῖ νὰ ἔφυγε ὑπὸ τόσο πιεστικὲς συνθῆκες. Καί, κάπως ἀγανακτισμένος, ἐτοιμαζόμουν νὰ τὰ παρατήσω καὶ νὰ

φύγω από τὸ δωμάτιο. Ἀλλὰ μὲ ἀπέτρεψε ἡ προβληματισμένη ἔκφραση στοῦ πρόσωπο τῆς κυρίας Ντάνιελς.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω, μουρμούρισε φέροντας τὸ χέρι στὰ μάτια της. Δὲν τὸ καταλαβαίνω, ἀλλά — συνέχισε μὲ τὸ προηγούμενο ἀποφασιστικὸ ὕφος της καὶ τὴν ἀκόμα πιὸ ἀπόλυτη βεβαιότητά της — ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ τί καταλαβαίνουμε, ἡ ὑπόθεση εἶναι σοβαρή. Σᾶς τὸ βεβαιώνω, καὶ ἡ κοπέλα πρέπει νὰ βρεθεῖ ὅπωςδῆποτε.

Αὐτὸ τὸ πρέπει δὲν θὰ τὸ ἔλεγαν παρὰ ἐλάχιστες γυναῖκες στὴ θέση της, ἀκόμα καὶ σὲ συνθῆκες πολὺ πιὸ σοβαρές.

— Γιατί πρέπει; εἶπα. Ἄν ἡ κοπέλα ἔφυγε μὲ τὴ θέλησή της, ὅπως δείχνουν μερικὰ στοιχεῖα, γιατί πρέπει ἐσεῖς, ποὺ δὲν εἴστε συγγενῆς της, ὅπως παραδέχεστε, νὰ πάρετε τὸ ζήτημα τόσο βαριά καὶ νὰ ἐπιμένετε ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ τὴν ἀκολουθήσουμε καὶ νὰ τὴ φέρουμε πίσω;

Γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της καὶ ἄρχισε νὰ μετακινεῖ διάφορα μικροπράγματα στὸ τραπέζι μπροστά της.

— Δὲν ἀρκεῖ ἡ ὑπόσχεση πὼς θὰ πληρώσω ὅλα τὰ ἔξοδα ποὺ θὰ ἀπαιτήσῃ μιὰ ἔρευνα, χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῶ νὰ δηλώσω τὸ λόγο αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας μου; Χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν κοπέλα; Ὅτι πιστεύω πὼς τὴν πῆραν χρησιμοποιώντας ἄνομα μέσα καὶ ἀψήφώντας τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία της; Ὅτι ἀγαπώντας τὴν καὶ πιστεύοντας πὼς ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, θέτω ὅλα τὰ μέσα ποὺ ἔχω στὴ διάθεση ὅσων θὰ τὴ βροῦνε;

Δὲν μὲ ἱκανοποίησε ἡ ἀπάντηση, ἀλλὰ ἔνιωσα τὸ ἐνδιαφέρον μου νὰ ἀνανεώνεται.

— Ὁ κύριος Μπλέικ ὅμως; Ἄν κάποιος θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφερθεῖ, εἶναι αὐτός.

—Σᾶς τὸ εἶπα ξανά, εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος μου καὶ χλομιάζοντας καθὼς μιλοῦσε, ὅτι ὁ κύριος Μπλέικ ἐνδιαφέρεται ἐλάχιστα γιὰ τὸ ὑπηρετικό του προσωπικό.

Ἔριξα ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο.

—Πόσον καιρὸ εἴστε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι; ρώτησα.

—Ἦμουν στὴν ὑπηρεσία τοῦ πατέρα τοῦ κυρίου Μπλέικ, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνο.

—Καὶ ἀπὸ τότε παραμείνατε κοντὰ στὸν κύριο Μπλέικ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Καὶ αὐτὴ ἡ Ἑμιλι, πότε ἦρθε ἐδῶ;

—ὦ, πρέπει νὰ ἦταν πρὶν ἀπὸ ἓντεκα μῆνες πε-
ρίπου.

—Ἰρλανδῆ;

—ὦ, ὄχι, Ἀμερικανίδα. Δὲν εἶναι συνηθισμένο ἄτομο, κύριε.

—Τί ἐννοεῖτε; Ὅτι ἔχει μόρφωση κυρίας, ὅτι εἶναι ὁμορφη, ἢ τί;

—Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ. Εἶναι μορφωμένη, ναί, ἀλλὰ ὄχι ὅπως θὰ τὸ λέγαμε γιὰ μιὰ κυρία τῆς καλῆς κοινωνίας. Κι ὅμως ξέρει πράγματα ποὺ ἐμεῖς οἱ ὑπόλοιποι δὲν γνωρίζουμε. Τῆς ἀρέσει, βλέπετε, νὰ διαβάζει καί... ὦ, ρωτῆστε τίς κοπέλες γι' αὐτήν, δὲν ξέρω τί νὰ λέω ὅταν μὲ ρωτᾶνε.

Κοίταξα τὴν γκριζομάλλα γυναίκα μὲ ἀκόμα μεγαλύτερη προσοχή. Ἦταν τὸ συνηθισμένο ἀδύναμο πλάσμα ποὺ ἔδειχνε ἢ εἶχε κάποιον πραγματικό λόγο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ κομπιάζει καὶ νὰ διστάζει;

—Ποῦ βρήκατε τὴν κοπέλα; ρώτησα. Ποῦ ζοῦσε πρὶν ἔρθει ἐδῶ;

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, δὲν τῆς ζήτησα ποτὲ νὰ μιλήσει γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ἦρθε γιὰ δουλειά, τὴ συμπαθήσα καὶ τὴν πῆρα δίχως συστάσεις.

— Καὶ δούλεψε καλὰ;

— Ἐξαιρετικά.

— Ἐβγαίνει συχνά; Εἶχε ἐπισκέψεις;

Κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

— Δὲν βγῆκε ποτὲ καὶ δὲν εἶχε κανέναν ἐπισκέπτη.

Τώρα ἤμουν ἐγὼ ἀμήχανος.

— Λοιπόν, εἶπα, τελειώσαμε γιὰ τὴν ὥρα μ' αὐτά.

Πρέπει πρῶτα νὰ βρῶ ἂν ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μόνη της ἢ συνοδεῖα ἄλλων. Καὶ δίχως περιττὰ λόγια βγῆκα στὴ σκεπὴ τῆς ἐπέκτασης.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀναλογιζόμουν ἂν ἡ ὑπόθεση ἦταν τέτοια ποὺ ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο Γκράις. Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη καμία ἐνδειξὴ πὼς ἡ κοπέλα εἶχε πάθει κάτι. Ἀπλῶς τὸ εἶχε σκάσει, μὲ ἡ χωρὶς τὴ βοήθεια κάποιου ἐραστῆ. Δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβαρὸ θέμα ὥστε νὰ ἀναμειχθεῖ ὀλόκληρη ἡ ἀστυνομικὴ δύναμη· κι ἂν ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔδινε ἀμοιβὴ στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἀνακάλυπτε τὰ ἴχνη τῆς κοπέλας, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μοιραστοῦν σὲ περισσότερους τὰ χρήματα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ κύριος Γκράις δὲν ἦταν κάποιος ποὺ μπορεῖς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσεις ἐπιπόλαια. Εἶχε πεῖ νὰ εἰδοποιηθεῖ ἂν ἡ ὑπόθεση ἀπαιτοῦσε τὴ γνώμη του, καὶ κατὰ κάποιον τρόπο φαινόταν λιγάκι μπερδεμένη. Δὲν εἶχα ἀποφασίσει τί θὰ ἔκανα ὅταν ἔφτασα στὴν ἄκρη τῆς σκεπῆς.

Ἡ καθόδος ἦταν ἀπότομη, ἀλλὰ μόλις ἔφτανε κανεὶς κάτω στὴν αὐλή, ἡ φυγὴ ἦταν εὐκόλη. Ἕνας ἄντρας ἔβγαίνει εὐκόλα στὸ δρόμο, ἀλλὰ μιὰ γυναίκα; Μπερ-

δεμένος, γύρισα πίσω, όταν παρατήρησα κάτι στη σκεπή που μ' έκανε νά σταματήσω και ν' αναρωτηθῶ μήπως τελικά ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχτεῖ τραγωδία. Ήταν μιὰ σταγόνα πηγμένου αἵματος. Πρὸς τὸ παράθυρο ὑπῆρχε μιὰ δεύτερη καὶ στὴ συνέχεια κι ἄλλες. Βρῆκα σταγόνες ἀκόμα καὶ πάνω στὸ περβάζι τοῦ παραθύρου. Πηδώντας μέσα στὸ δωμάτιο, ἔψαξα στὸ χαλὶ γιὰ περαιτέρω ἔχνη. Τὸ χαλὶ αὐτὸ ἦταν ἡ χειρότερη περίπτωση, καθὼς εἶχε μπερδεμένα σχέδια μουντὰ καὶ κόκκινα, ὅποτε ἀναγκάστηκα νὰ σκύψω πολύ.

—Τί ψάχνετε; φώναξε ἡ κυρία Ντάνιελς.

Τῆς ἔδειξα τὴ σταγόνα στὸ περβάζι.

—Τὸ βλέπετε; ρώτησα.

Ἄφησε μιὰ κραυγούλα κι ἔσκυψε νὰ δεῖ.

—Αἷμα! ἀναφώνησε κι ἔμεινε νὰ τὸ κοιτάζει, ἐνῶ τὰ μάγουλά της χλόμιασαν ἀστραπιαῖα κι ἄρχισε νὰ τρέμει. Τὴ σκότωσαν κι ἐκεῖνος δέν...

Καθὼς δὲν τέλειωσε τὴ φράση της, σήκωσα τὸ κεφάλι μου.

—Λέτε νὰ εἶναι δικό της τὸ αἷμα; ψιθύρισε ἔντρομη.

—Ὅλα αὐτὸ δείχνουν, εἶπα κι ἔδειξα ἓνα σημεῖο ὅπου ἀνακάλυψα ὅχι μία ἀλλὰ πολλὲς σταγόνες, σκόρπιες στὰ ἐλαφρῶς πιὸ κόκκινα τριαντάφυλλα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

—Ὦ, τὰ πράγματα εἶναι χειρότερα ἀπ' ὅ,τι νόμιζα, μουρμούρισε. Τί θὰ κάνετε; Τί μπορούμε νὰ κάνουμε;

—Θὰ εἰδοποιήσω νὰ στείλουν ἓναν ἀκόμα ντετέκτιβ, ἀποκρίθηκα καὶ βγῆκα στὸ παράθυρο γιὰ νὰ κάνω νόημα στὸν Χάρις νὰ φωνάξει τὸν κύριο Γκράις.

—Αὐτὸν ποὺ εἶδα στὸ Τμῆμα;

Ἔνευσα καταφατικά.

Τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε λιγάκι.

—ὦ, χαίρομαι· κάτι θὰ κάνει.

Παραμερίζοντας τὴν ἀγανάκτησή μου, ἀξιοποίησα τὸ χρόνο μου γιὰ νὰ καταγράψω τὶς λεπτομέρειες ποὺ εἶχαν διαφύγει τὴν προσοχή μου. Δὲν ἦταν πολλές. Ἀφοροῦσαν τὸ ἀνοιχτὸ γραφεῖο, στὸ ὁποῖο ὅμως δὲν βρῆκα κανένα γράμμα ἢ γραπτὸ ντοκουμέντο, μόνον μερικά φύλλα χαρτί, πένα, μελάνι καὶ λοιπά· βούρτσα καὶ τσιμπιδάκια σκορπισμένα στὸ γραφεῖο, σὰν νὰ τὴν εἶχαν διακόψει τὴν ὥρα ποὺ ἔφτιαχνε τὰ μαλλιά της· καὶ τὴν ἀπουσία κάποιας στοίβας μὲ ροῦχα καὶ ὑφάσματα, ποὺ θὰ περίμενε νὰ δεῖ κανεὶς σ' ἓνα δωμάτιο ραπτικῆς. Αὐτὰ ἦταν ὅσα μπόρεσα ν' ἀνακαλύψω. Δὲν βοηθοῦσαν ἰδιαίτερα ἂν ἡ ὑπόθεση ἀποδεικνυόταν σημαντική, ὅπως εἶχα ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζομαι.

Μὲ τὴν ἀφιξη τοῦ κυρίου Γκράις, τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ καλυτερεύουν. Ἦρθε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ὅπου καὶ τὸν ὑποδέχθηκα αὐτοπροσώπως, παρουσιάζοντας συνοπτικὰ τὴν ὑπόθεση ὅπως τὴν εἶχα ἐρευνήσει μέχρι στιγμῆς, καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο — πρὶν προλάβω, ἂν καὶ θεωροῦμαι ὁ πιὸ γρήγορος ὅλου τοῦ Τμήματος, ὅπως ὅλοι γνωρίζετε, νὰ προσδιορίσω τί σημαίνει ἡ παρουσία του ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως σχετικὰ μὲ τὴν προσφορὰ τῆς κυρίας Ντάνιελς. Δὲν κάθισε πολὺ ἐπάνω, ἀλλὰ ὅταν κατέβηκε, τὸ ἐνδιαφέρον του δὲν εἶχε μειωθεῖ στὸ ἐλάχιστο.

—Τί εἶδους κοπέλα ἦταν; ρώτησε πλησιάζοντας τὴν κυρία Ντάνιελς, ποὺ εἶχε ἀποτραβηχτεῖ σὲ μιὰ ἐσοχή τοῦ κάτω χόλ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν περιγράψετε;

Μαλλιά, μάτια, απόχρωση ἐπιδερμίδας καὶ τὰ λοιπά, ξέρετε.

— Δ-δ-δὲν ξέρω ἂν μπορῶ, τραύλισε, ἐνῶ τὰ μάγουλά της ἔγιναν κατακόκκινα. Δὲν εἶμαι καθόλου παρατηρητική. Θὰ φωνάξω μία ἀπὸ τὶς κοπέλες καί... Ἐφυγε πρὶν ὀλοκληρώσει τὴ φράση της.

— Χμμμ, ἔκανε ὁ κύριος Γκράις κατεβάζοντας σκεφτικὸς ἓνα βάζο ἀπὸ ἓνα κοντινὸ ράφι καὶ κοιτάζοντας μέσα του.

Δὲν εἶπα τίποτα.

Ὅταν ἐπέστρεψε ἡ κυρία Ντάνιελς, εἶχε μαζί της μιὰ κομπὴ κοπέλα μὲ θελκτικὸ παρουσιαστικόν.

— Εἶναι ἡ Φάνι, εἶπε, ξέρει καλὰ τὴν Ἑμιλι, μιὰ κι εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τὴν περιμένει γιὰ νὰ φᾶνε μαζί, καὶ θὰ σᾶς πεῖ ὅ,τι θέλετε. Τῆς ἐξήγησα, συνέχισε, ἀπευθυνόμενῃ στὸν κύριον Γκράις μὲ πρωτοφανὴ ἕως τώρα αὐτοσυγκράτηση, ὅτι ψάχνετε τὴν ἀνιψιά σας ποὺ ἔφυγε πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ γίνει κάποιου εἵδους οἰκιακὴ βοηθός.

— Ἀσφαλῶς, κυρία μου, ἔκανε ὁ κύριος Γκράις καὶ ὑποκλίθηκε μὲ προσποιητὸ θαυμασμὸ στὴν ἀπλὴν τοῦ γκαζιοῦ. Κι ὕστερα, στρέφοντας ἀδιάφορα τὸ βλέμμα του στὸ ξεσκονόπανο ποὺ κρατοῦσε μᾶλλον ἐπιδεικτικὰ ἡ Φάνι, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτηση ποὺ εἶχε θέσει στὴν κυρία Ντάνιελς.

Ἡ κοπέλα, τινάζοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της, ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

— Ὡ, ἦταν πολὺ ὁμορφῇ, ἂν ἐννοεῖτε αὐτό, τουλάχιστον γι' αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἀρέσουν οἱ κοπέλες μὲ λευκὰ μάγουλα σὰν αὐτὸ τὸ πανὶ ποὺ ἔχω γιὰ νὰ γυαλίζω

τὰ κουτάλια. "Όσο γιὰ τὰ μάτια της, ἦταν πιὸ μαῦρα ἀπὸ τὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἦταν τὰ πιὸ μαῦρα ποὺ ἔχω δεῖ ποτέ. Τὸ δέρμα της ἦταν διάφανο, κι ὅσο γιὰ τὸ σῶμα της... Ἡ Φάνι κοίταξε τὸ δικό της καλλιγράμμο σῶμα κι ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους σὲ μιὰ βουβή ἀλλὰ ἐκφραστικὴ κίνηση.

—Εἶναι ἀκριβὴς αὐτὴ ἡ περιγραφὴ; ρώτησε ὁ κύριος Γκράις τὴν κυρία Ντάνιελς, ἃν καὶ τὸ βλέμμα του παρέμεινε καρφωμένο στὸ κεφάλι τῆς κοπέλας ποὺ φοροῦσε ἓνα μικρὸ σκουφάκι.

—Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ντάνιελς χαμηλόφωνα. Κι ὕστερα, σὲ μιὰ ἀπρόσμενη ἐπίδειξη ἐνεργητικότητος, εἶπε: Τὸ σῶμα τῆς "Εμιλι δὲν θὰ τὸ ἀποκαλοῦσες στρουμπουλό. Τὴν ἔχω δεῖ... Σταμάτησε σὰν νὰ ξαφνιάστηκε λίγο μὲ τὸν ἑαυτὸ της κι ἔκανε νόημα στὴ Φάνι νὰ φύγει.

—Μιὰ στιγμὴ, παρενέβη ὁ κύριος Γκράις μὲ ἥπιο τρόπο. Εἶπες ὅτι τὰ μαλλιά καὶ τὰ μάτια τῆς κοπέλας ἦταν μαῦρα. Πιὸ μαῦρα ἀπὸ τὰ δικά σου;

—"Ω, μάλιστα, κύριε, ἀποκρίθηκε, χαμογελώντας αὐτάρεσκα καθὼς ἔφτιαχνε τὰ κορδόνια ἀπὸ τὸ σκουφάκι της.

—Γιὰ νὰ δῶ τὰ μαλλιά σου.

Ἡ κοπέλα ἔβγαλε τὸ σκουφάκι της χαμογελώντας.

—Ἄ, πολὺ ὁμορφα, πολὺ ὁμορφα. Καὶ οἱ ἄλλες κοπέλες; Φαντάζομαι πὼς ἔχετε κι ἄλλες κοπέλες.

—Δύο, κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ντάνιελς.

—Καὶ τὰ χαρακτηριστικά τους εἶναι κι αὐτῶν πιὸ ἀνοιχτὰ ἀπὸ τῆς "Εμιλι;

—Μάλιστα, κύριε, περίπου σὰν τῆς Φάνι.

‘Ο κύριος Γκράις ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος του μ’ ἓναν τρόπο ποὺ μ’ ἔκανε νὰ βεβαιωθῶ πὼς αἰσθανόταν ἱκανοποιημένος, καὶ ἄφησε τὴν κοπέλα νὰ φύγει.

—Θὰ πᾶμε τώρα στὴν αὐλή, εἶπε. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἄνοιξε ἡ ἐξώπορτα καὶ μπῆκε μέσα ἀνέμελα ἓνας τζέντλεμαν, τὸν ὁποῖο ἀναγνώρισα ἀμέσως ὡς τὸν ἀφέντη τοῦ σπιτιοῦ. Εἶχε ντυθεῖ γιὰ ἐξοδο καὶ εἶχε τὸ καπέλο του στὸ χέρι. Στὴ θέα του ὅλοι σιωπήσαμε, μὲ τὴν κυρία Ντάνιελς νὰ κοκκινίζει μέχρι τὶς ρίζες τῶν γκριζῶν μαλλιῶν της.

‘Ο κύριος Μπλέικ, ὅπως ἴσως ξέρετε, εἶναι ἓνας κομψὸς ἄντρας· ἀξιοπρεπής, συγκρατημένος καὶ ἐλαφρὰ κατηφής. Καθὼς γύρισε γιὰ νὰ ἔρθει πρὸς τὸ μέρος μας, τὸ φῶς ἀπὸ τὰ παράθυρα, δεξιά μας, ἔπεσε στὸ πρόσωπό του, ἀποκαλύπτοντας μιὰ τόσο ἐσωστρεφή καὶ μελαγχολικὴ ἔκφραση, ποὺ τραβήχτηκα αὐθόρμητα πίσω, σὰν νὰ εἶχα παραβιάσει ἄθελά μου τὸν ἰδιωτικὸ χῶρο ἑνὸς σημαντικοῦ ἀνθρώπου. ‘Ο κύριος Γκράις, ἀντίθετα, ἔκανε ἓνα βῆμα μπροστά.

—‘Ο κύριος Μπλέικ, ὑποθέτω, εἶπε καὶ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμό.

‘Ο τζέντλεμαν, προφανῶς ξαφνιασμένος, σήκωσε τὸ κεφάλι του. Βλέποντας τὸ ἐλαφρὸ χαμόγελο τοῦ κυρίου Γκράις, ἀνταπέδωσε τὴν ὑπόκλιση, ἀλλὰ ὑπεροπτικά καὶ κάπως ἀφηρημένα.

—Ἐπιτρέψτε μου νὰ συστηθῶ, εἶπε ὁ προϋστάμενός μου. Εἶμαι ὁ κύριος Γκράις ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῶν ντετέκτιβ. Εἰδοποιηθήκαμε σήμερα τὸ πρωὶ ὅτι μιὰ κοπέλα ἀπὸ τὸ ὑπηρετικὸ σας προσωπικὸ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ σπίτι χθὲς βράδυ μὲ περίεργο καὶ ἀσυνήθιστο

τρόπο, και ἤρθαμε ἐδῶ μὲ τὸν βοηθό μου γιὰ νὰ διαπιστώσουμε ἂν τὸ θέμα εἶναι ἀρκετὰ σημαντικὸ ὥστε νὰ ἐρευνηθεῖ. Ζητώντας ταπεινὰ συγγνώμη γιὰ τὴν εἰσβολή, ἀναμένω περαιτέρω ὁδηγίες σας.

Ὁ κύριος Μπλέικ, ἐνοχλημένος καὶ συνοφρυωμένος, ἀναζήτησε γύρω του τὴν κυρία Ντάνιελς.

—Θεωρήσατε τὴν ὑπόθεση τόσο σημαντική;

Ἐκεῖνη κούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικά, ἀδυνατώντας νὰ μιλήσει.

Παρέμεινε νὰ τὴν κοιτάζει μὲ ἀμφιβολία.

—Δυσκολεύομαι νὰ φανταστῶ, εἶπε, ὅτι χρειαζόταν νὰ παρθοῦν τέτοια ἀκραῖα μέτρα. Ἡ κοπέλα σίγουρα θὰ ἐπιστρέψει, κι ἂν ὄχι... Ἀνασήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους του κι ἔβγαλε τὰ γάντια του.

—Ἡ δυσκολία, εἶπε ὁ κύριος Γκράις μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο στὰ γάντια, ἔγκειται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κοπέλα δὲν ἔφυγε μόνη της, ἀλλὰ βοηθήθηκε ἡ ἐξαναγκάστηκε νὰ φύγει ἀπὸ κάποιους οἱ ὁποῖοι εἶχαν προηγουμένως διαρρήξει τὸ σπίτι.

—Αὐτὸ εἶναι ὄντως παράξενο, παρατήρησε ὁ κύριος Μπλέικ, δίχως ὅμως ἔχνος ἐνδιαφέροντος, κι ἂν εἴστε βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ λέτε, ἀπαιτεῖ ἴσως κάποια ἐρευνα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φέρω ἐμπόδια στὶς Ἀρχές ποὺ προσπαθοῦν νὰ συνδράμουν τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες. Ἀλλά... ἀνασήκωσε πάλι ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους του ὡς ἐνδειξη ἀμφιβολίας, ἂν ὄχι ἀδιαφορίας.

Ἡ κυρία Ντάνιελς ἔκανε τρέμοντας ἓνα βῆμα μπροστά. Νόμιζα ὅτι θὰ μιλοῦσε, ἀλλὰ ὀπισθοχώρησε πάλι, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν παράξενη διστακτικότητά της.

Ὁ κύριος Γκράις φάνηκε νὰ μὴν τὸ παρατήρησε.

—Ίσως, κύριε, εἶπε, ἂν ἀνεβαίνατε στὸ δωμάτιο τῆς κοπέλας μαζί μου, θὰμποροῦσα νὰ σᾶς δείξω ὀρισμένα στοιχεῖα ποὺ θὰ σᾶς πείσουν πὼς ἡ παρουσία μας ἐδῶ δὲν στηρίζεται ἀπλῶς σὲ εἰκασίες.

—Εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὸ δεχτῶ χωρὶς νὰ σκοτιστῶ μὲ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, παρατήρησε ὁ ἄρχοντας τοῦ σπιτιοῦ μὲ μιὰ ἀδιόρατη σκαιοῦτητα. Ἄν ὅμως πρόκειται γιὰ κάτι ἐντυπωσιακό, ἴσως πρέπει νὰ σεβαστῶ τὴν ἐπιθυμία σας. Ποῦ βρίσκεται τὸ δωμάτιο τῆς κοπέλας, κυρία Ντάνιελς;

—Τῆς ἔδωσα τὸ πίσω δωμάτιο τοῦ τρίτου ὀρόφου, κύριε Μπλέικ, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα κοιτάζοντας ἀνήσυχη τὸ πρόσωπό του. Ἦταν μεγάλο καὶ φωτεινὸ γιὰ τὸ ράψιμο, κι ἐκείνη τόσο καλὴ...

Ὁ κύριος Μπλέικ κούνησε ἀνυπόμονα τὸ χέρι του, στὸ ὁποῖο εἶχε φορέσει τὸ γάντι του στὴν ἐντέλεια, λὲς καὶ ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες τὸν κούραζαν ἀφόρητα, καὶ τῆς ἔκανε νόημα νὰ τοῦ δείξει τὸ δρόμο. Ἀμέσως τὴν κατέκλυσε ἓνα καινούργιο συναίσθημα, πανικός.

—Δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει λόγος νὰ ἀνέβετε πάνω, κύριε Μπλέικ, μουρμούρισε καὶ στράφηκε στὸν κύριο Γκράις. Εἶμαι βέβαιη πὼς ὅταν τοῦ πεῖτε γιὰ τὶς σκισμένες κουρτίνες, τὴν πεσμένη καρέκλα, τὸ ἀνοιχτὸ παρὰθυρο καί...

Ὅμως ὁ κύριος Γκράις ἀνέβαινε ἤδη τὴ σκάλα μὲ τὸν κύριο Μπλέικ, τὸν ὁποῖο ἡ μικρὴ αὐτὴ ἀντίρρηση φαίνεται πὼς τὸν εἶχε παρακινήσει γιὰ νὰ πράξει τὸ ἀντίθετο.

—ὦ Θεέ μου, μονολόγησε ἡ κυρία Ντάνιελς σιγανά, ποιὸς νὰ τὸ ἔλεγε! Καὶ ἀγνοώντας τὴν παρουσία μου μὲ τὸν ἐγωισμό ἀνθρώπου ποὺ ἀγωνιᾷ, μὲ παρέκαμψε κι ἔτρεξε πάνω, μ' ἐμένα νὰ τὴν ἀκολουθῶ.

ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΣΥΡΤΑΡΙΟΥ
ΕΝΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

“Όταν μπήκα μέσα, ὁ κύριος Μπλέικ στεκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ παρακολουθοῦσε ἀφηρημένα μὲ τὸ βλέμμα του τὸ χέρι τοῦ κυρίου Γκράις, καθὼς ἔδειχνε μὲ ἄοκνη ἐπιμέλεια τὶς διάφορες λεπτομέρειες ποὺ μᾶς εἶχαν κάνει ἐντύπωση. Κρατοῦσε ἀκόμῃ τὸ καπέλο στὸ χέρι του καὶ ἡ μορφή του ἦταν πολὺ ὑποβλητική, ἡ τουλάχιστον ἔτσι ἔμοιαζε στὰ μάτια τῆς κυρίας Ντάνιελς, ἡ ὁποία τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὴ γωνία ὅπου εἶχε ἀποτραβηγεῖ.

— Βίαιη ἀναχώρηση, ἀπ’ ὅ,τι βλέπετε, ἀναφώνησε ὁ κύριος Γκράις. Δὲν εἶχε κὰν τὸ χρόνο νὰ μαζέψει τὰ ροῦχα της. Καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνηση ἔσκυψε καὶ ἄνοιξε ἓνα ἀπὸ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ ἀπαθoῦς ἀκροατῆ του.

Ἀμέσως ἀκούστηκε ἓνα πινητὸ ἐπιφώνημα καὶ ἡ κυρία Ντάνιελς πλησίασε ἀποφασιστικά.

— Ἐλπίζω, κύριοι, ἰκέτευσε, βάζοντας ταυτόχρονα τὸ σῶμα της μπροστὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο ὥστε νὰ ἀποτρέψει τὸ ἄνοιγμα ἄλλων συρταριῶν, νὰ σεβαστεῖτε μιὰ σεμνὴ κοπέλα, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἤθελε μὲ τίποτα νὰ ἐπιδεικνύονταν τὰ ροῦχα της στὰ μάτια ἀγνώστων.

Ὁ κύριος Γκράις ἔκλεισε ἀμέσως τὸ συρτάρι.

—“Έχετε δίκιο, εἶπε, συγγνώμη γιὰ τοὺς ἄγαρ-
μπους τρόπους ἐνὸς χοντρόπετσου ὀργάνου τῆς τάξεως.

Ἡ κυρία Ντάνιελς πλησίασε κι ἄλλο στὸ γραφεῖο, προστατεύοντας πάντα τὰ συρτάρια μὲ τὸ μικρὸ ἀλλὰ δυναμικὸ της σῶμα καὶ μὲ τὸ ἄγριο βλέμμα της καρ-
φωμένο στὸν ἄρχοντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὄχι στὸν ντετέ-
κτιβ, λὲς κι αὐτὸς ἦταν ποὺ τὴν ἐνδιέφερε νὰ μὴν κοι-
τάξει στὰ συρτάρια.

Ὁ κύριος Μπλέικ δὲν ἀνταπέδωσε τὸ βλέμμα.

—“Ἄν αὐτὰ εἶναι ὅλα ποὺ ἔχετε νὰ μοῦ δείξετε, θὰ
προχωρήσω στὸ ραντεβού μου, εἶπε. Τὸ θέμα μοιάζει πιὸ
σοβαρὸ ἀπ’ ὅ,τι νόμιζα, καὶ ἂν κρίνετε ἀναγκαῖο νὰ λάβε-
τε μέτρα, μὴ διστάσετε νὰ κάνετε τὸ καθῆκον σας, παρὰ
τις ὅποιες δικές μου παραξενιές. Ὅσο γιὰ τὸ σπῆτι, βρί-
σκεται στὶς διαταγές σας, ὑπὸ τῇ διεύθυνση τῆς κυρίας
Ντάνιελς. Καλὴ σας μέρα. Καὶ ἀνταποδίδοντας τὶς ὑπο-
κλίσεις μας μὲ μιὰ δική του, ἐντυπωσιακὴ ὁμολογουμένως
γιὰ τὴ φινετσάτη ἀδιαφορία της, ἀποτραβήχτηκε ἀμέσως.

Ἡ κυρία Ντάνιελς ξεφύσηξε ἀνακουφισμένη καὶ ξε-
κόλλησε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ἀμέσως ὁ κύριος Γκράις ἔσκυ-
ψε καὶ ἄνοιξε τὸ συρτάρι ποὺ τόσο φανερὰ προστάτευε
ἡ οἰκονόμος. Φάνηκε μιὰ λευκὴ ἀπλωμένη πετσέτα. Ση-
κώνοντάς την, κοιτάξαμε ἀποκάτω. Εἶδαμε ἓνα διπλω-
μένο κομψὸ φόρεμα ἀπὸ μπλὲ μετὰξι. Δίπλα ἓνα κολά-
ρο ἀπὸ ἐξαιρετικὴ δαντέλα —γνωρίζω ἄρκετὰ ἐπὶ τοῦ
θέματος ὥστε νὰ μπορῶ νὰ κρίνω— πιασμένο μὲ μιὰ
χρυσὴ καρφίτσα μὲ περίεργο καὶ μοναδικὸ σχέδιο. Τὸ
κοινότοπο κατὰ τὰ ἄλλα σύνολο ὁλοκληρωνόταν ἀπὸ
ἓνα μπουκέτο ξεραμένα κόκκινα τριαντάφυλλα, προσ-
δίδοντάς του μιὰ αἴσθηση ταφικοῦ λείψανου.

Κάναμε καὶ οἱ δύο ἐκπληκτοὶ πίσω, κοιτάζοντας αὐθόρμητα τὴν κυρία Ντάνιελς.

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω καμία ἐξήγηση, εἶπε μὲ ἀπρόσμενη ἡρεμία, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ταραχὴ τῆς ὅσο ἦταν στὸ δωμάτιο ὁ κύριος Μπλέικ. Αὐτὰ τὰ ροῦχα, ὅσο ἀκριβὰ κι ἂν εἶναι, ἀνῆκαν στὴν κοπέλα, δὲν ἔχω καμία ἀμφιβολία. Τὰ ἔφερε μαζί τῆς κι ἐπιβεβαιώνουν ὅ,τι σᾶς ἔλεγα πρὶν: δὲν πρόκειται γιὰ συνηθισμένη ράφτρα, ἀλλὰ γιὰ γυναίκα πού ἔχει γνωρίσει καλύτερες μέρες.

Μὲ ἓνα «Χμμμ!» καὶ μιὰ δεύτερη ματιὰ στὸ σκοῦρο μπλὲ ροῦχο μὲ τὸν περίτεχνο γιανὰ, ὁ κύριος Γκράις ἔβαλε στὴ θέση τῆς τὴ λευκὴ πετσέτα κι ἔκλεισε ἀπαλὰ τὸ συρτάρι, χωρὶς ν' ἀγγίξει κανεὶς μας τὸ παραμικρὸ ἀντικείμενο. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Δὲν τὸν ξαναεἶδα παρὰ μόνον ὅταν κατέβηκα κάτω κι ἔπεσα πάνω του τὴν ὥρα πού ἔβγαινε ἀπὸ τὸ προσωπικὸ διαμέρισμα τοῦ κυρίου Μπλέικ. Μοῦ χαμογέλασε καὶ ἀντιλήφθηκα, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν ᾔθελε ἢ ὄχι νὰ τὸ κρύψει, πὼς εἶχε φτάσει σὲ κάποιο σοβαρὸ στοιχεῖο ἢ εἶχε σχηματίσει κάποια θεωρία πού λίγο ὥς πολὺ τὸν ἱκανοποιοῦσε.

— Πολὺ κομψὸ διαμέρισμα, ψιθύρισε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του στὸ πλάι, πρὸς τὸ δωμάτιο ἀπ' ὅπου εἶχε μόλις βγεῖ. Κρίμα πού δὲν ἔχεις χρόνον νὰ τὸ δεῖς.

— Εἴστε σίγουρος ὅτι δὲν ἔχω; ἀποκρίθηκα, κάνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Ντάνιελς πού κατέβαινε πίσω μου.

— Ἀπόλυτα σίγουρος, εἶπε καὶ βγήκαμε μαζί βιαστικὰ στὴν αὐλή.

Ἡ περιέργειά μου ὅμως δὲν μὲ ἄφηνε ἡσυχο. Ἄρπαξα τὴν εὐκαιρία ὅταν ὁ κύριος Γκράις ἄρχισε νὰ χαριεντίζεται μὲ τὰ κορίτσια ἀποκάτω, μαθαίνοντας ἔτσι μέσα σ' ἓνα λεπτό περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅ,τι κάποιοι ἄλλοι θὰ μάθαιναν μέσα σὲ μία ὥρα μὲ τὴν ἄλφα ἢ βῆτα μέθοδο. Περπατώντας στὶς μύτες, γύρισα πίσω καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιο.

Ἀναπῆδησα σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἐκπληξη. Ἀντὶ γιὰ τὸ πολυτελὲς διαμέρισμα ποὺ περιμένα, μπροστά μου ἀποκαλύφθηκε ἓνα ἀπλό, φτωχικὰ ἐπιπλωμένο δωμάτιο, κάτι μεταξὺ βιβλιοθήκης καὶ στούντιο. Δὲν ὑπῆρχε καν κανονικὸ χαλὶ στὸ γυαλισμένο πάτωμα, μόνο ἓνα μικρό, κι αὐτὸ ὄχι στὸ κέντρο τοῦ δωματίου ἢ μπροστά ἀπὸ τὸ τζάκι, ἀλλὰ στὴ μία πλευρὰ καὶ ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ ἓναν πίνακα, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τράβηξε τὴν προσοχή μου ὡς τὸ μόνο ἀξιόλογο ἀντικείμενο ἐκεῖ μέσα. Ἦταν τὸ πορτρέτο μιᾶς γυναίκας, ὁμορφης, ὑπεροπτικῆς καὶ σαγηνευτικῆς. Μὲ μιὰ ὁμορφιὰ σύγχρονη, μὲ βλέμμα ποὺ ἔκαιγε κάτω ἀπὸ κατάμαυρες μποῦκλες, τὶς ὁποῖες σκέπαζε ἡ πορφυρὴ κουκούλα μιᾶς βραδινῆς κάπας. «Κάποια ἀδελφή», σκέφτηκα, «εἶναι πολὺ νέα γιὰ νὰ εἶναι ἡ μητέρα του», καὶ πλησίασα γιὰ νὰ δῶ ἂν μποροῦσα νὰ διακρίνω ὁμοιότητες ἀνάμεσα στὰ ἔντονα χαρακτηριστικὰ τῆς ψηλομύτας μελαχρινῆς κι ἐκεῖνα τοῦ ἀδιάφορου τζέντλεμαν ποὺ στεκόταν πρὶν ἀπὸ μερικά λεπτά μπροστά μου. Κι ὅπως τὸ ἔκανα αὐτό, ἀπόρησα μὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ πίνακας κρεμόταν σὲ μεγάλη ἀπόσταση ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ ὅτι τὸ παράδοξο καθράρισμά του κατέστρεφε σχεδὸν τὴν ὁμορφιὰ αὐτοῦ τοῦ θαυμάσιου κατὰ τὰ ἄλλα ἔργου τέχνης. Ὅσο γιὰ ὁμοιό-

τητες, βρήκα ἢ φαντάστηκα πὼς βρήκα στὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν ποὺ εἶχαν τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὰ μάτια τοῦ κυρίου Μπλέικ ἀλλὰ ἦταν πιὸ μεγάλα καὶ παθιασμένα. Ἰκανοποιημένος ποὺ ὁλοκλήρωσα τὴν παρατήρηση τοῦ πίνακα, γύρισα γιὰ νὰ δῶ ὅ,τι ἄλλο μπορούσα, κι ἐκείνη τὴ στιγμή τινάχτηκα νιώθοντας τὴν ἔντονη παρουσία τῆς κυρίας Ντάνιελς ποὺ εἶχε μπεῖ πίσω μου.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου Μπλέικ, εἶπε μὲ μεγαλοπρέπεια. Κανεῖς δὲν μπαίνει ἐδῶ μέσα, μόνον ἐγώ, οὔτε καν οἱ ὑπηρέτες.

— Συγγνώμη, εἶπα, κοιτάζοντας μάταια γύρω μου γιὰ νὰ δῶ τί εἶχε δημιουργήσει στὸ βλέμμα τοῦ κυρίου Γκράις ἐκείνη τὴν ἔκφραση ἱκανοποίησης. Μὲ τράβηξε ἡ ὁμορφιὰ τοῦ πίνακα ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα καὶ μπῆκα γιὰ νὰ τὸν ἀπολαύσω ἀπὸ κοντὰ. Εἶναι θαυμάσιος. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Μπλέικ;

— Ὁχι, τὴν ἐξαδέλφη του, ἀποκρίθηκε κι ἔκλεισε τὴν πόρτα τόσο ἀπότομα, ποὺ ἦταν ὀλοφάνερο πὼς δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου ἡ παρουσία μου ἐκεῖ.

Ἦταν ἡ τελευταία μου προσπάθεια νὰ ἀντλήσω μόνος μου κάποια πληροφορία. Σὲ λίγα λεπτὰ ἐμφανίστηκε ἀπὸ κάτω ὁ κύριος Γκράις καὶ συνομίλησε μὲ τὴν κυρία Ντάνιελς, γεγονὸς ποὺ ἀπέσπασε πλήρως τὴν προσοχή μου.

— Εἴστε πολὺ ἀνήσυχη, μοῦ λέει ὁ συνάδελφός μου ἀπὸ δῶ, καὶ θέλετε νὰ βρεθεῖ ἡ κοπέλα, σχολίασε ὁ κύριος Γκράις, σὲ σημεῖο νὰ προσφέρεστε νὰ καλύψετε ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς ἔρευνας;

Ἡ κυρία Ντάνιελς ὑποκλίθηκε.

—“Ὅσο ἀντέχω, κύριε. Ἐχω μερικὲς ἑκατοντάδες στὴν τράπεζα καὶ βρίσκονται στὴ διάθεσή σας. Δὲν θὰ κρατοῦσα οὔτε ἓνα δολάριο ἂν εἶχα χιλιάδες, ἀλλὰ εἶμαι φτωχὴ καὶ μπορῶ νὰ ὑποσχεθῶ μόνο τὰ δικά μου χρήματα. Ἄν καὶ —τὰ μάγουλά της ἀναψοκοκκίνισαν ἀπὸ μιὰ ἀφύσικη ἀναστάτωση— πιστεύω πὼς καὶ χίλια καὶ παραπάνω νὰ χρειάζονταν, κάπου θὰ βρίσκονταν. Μπορῶ νὰ πάρω σχεδὸν ὅρκο πὼς ὅτιδήποτε λογικὸ ἀπαιτήσετε, θὰ τὸ ἔχετε· νὰ βρεθεῖ μόνο ἡ κοπέλα.

—Σκεφτήκατε, συνέχισε ὁ κύριος Γκράις, ἀγνοώντας τὴν ἔνταση τῶν δηλώσεών της, πὼς ἡ κοπέλα μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψει μόνη της;

—Θὰ ἐπιστρέψει ἂν μπορεῖ, εἶπε ἡ κυρία Ντάνιελς.

—Ἦταν τόσο ικανοποιημένη μὲ τὸ σπίτι ὥστε νὰ εἶστε βέβαιη γιὰ κάτι τέτοιο;

—Τῆς ἄρεσε τὸ σπίτι, ἀλλὰ ἀγαποῦσε πολὺ ἐμένα, ἀποκρίθηκε μὲ σιγουριά. Μὲ ἀγαποῦσε τόσο, ὥστε δὲν θὰ ἔφευγε ποτὲ ἔτσι ἂν δὲν ἦταν ἀναγκασμένη... παρότι δὲν φώναξε καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ βάλει τὸ καπελάκι καὶ τὴν κάπα της. Δὲν ἦταν κοπέλα ποὺ θὰ ἔκανε ποτὲ φασαρία. Κι ἂν πῆγγαιναν νὰ τὴ σκοτώσουν, πάλι δὲν θὰ ἔβγαζε τσιμουδιά.

—Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

—Διότι πιστεύω ὅτι ἄκουσα περισσότερες ἀπὸ μίαν ἀντρικὲς φωνὲς στὸ δωμάτιό της.

—Χμμμ! Θὰ ἀναγνωρίζατε αὐτὲς τὲς φωνὲς ἂν τὲς ἀκούγατε ξανά;

—Ὁχι.

Στὴν τελευταία ἀρνητικὴ ἀπάντηση τῆς κυρίας Ντά-

νιελς ὑπῆρχε κάποια ἔκπληξη, τὴν ὁποία ἐντόπισε ὁ κύριος Γκράις.

— Ἐρωτῶ, εἶπε ὁ κύριος Γκράις, διότι μὲ πληροφορήσαν ὅτι τελευταῖα ὁ κύριος Μπλέικ εἶχε ἓναν νεαρό ὑπηρέτη ὁ ὁποῖος καλοκοίταξε τὴν κοπέλα πάνω ἀπὸ μία φορά ὅταν τὸν προσπέρασε στὶς σκάλες.

Τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Ντάνιελς ἔγινε σὰν παντῶν ἀπὸ τὴν ὀργή καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα της.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε. Ὁ Χένρι ἦταν ἓνα ἀγόρι ποὺ ἤξερε τὴ θέση του καί... δὲν θέλω ν' ἀκούω τέτοια πράγματα, φώναξε ξαφνικά. Ἡ Ἑμιλι ἦταν κυρία, καί...

— Καλά, καλά, παρενέβη καθησυχαστικά ὁ κύριος Γκράις, ἂν ἡ γάτα κοιτάζει τὸν βασιλιά, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ ὁ βασιλιάς τὴν κοιτάζει. Πρέπει νὰ λάβουμε ὑπόψη μας ὅλα ὅσα γνωρίζετε.

— Δὲν πρέπει νὰ σκεφτεῖτε ποτὲ κάτι τέτοιο.

Ὁ κύριος Γκράις διέτρεξε μὲ τὸν ἀντίχειρά του τὸ γεῖσο τοῦ καπέλου ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Κυρία Ντάνιελς, παρατήρησε, θὰ βοηθοῦσε ἐξαιρετικὰ τὰ πράγματα ἂν εἶχατε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς πεῖτε γιατί ἐνδιαφέρεστε τόσο γιὰ τὴν κοπέλα. Μιὰ ματιὰ στὴν ἀληθινὴ ἱστορία της θὰ μᾶς ἔβαζε στὰ ἴχνη της πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτιδῆποτε ἄλλο.

Φάνηκε νὰ συνοφρυώνεται.

— Μὰ δὲν σᾶς εἶπα ὅ,τι ξέρω; Πὼς ἦρθε σ' ἐμένα γιὰ δουλειὰ πρὶν ἀπὸ ἓνα χρόνο, τὴ συμπάθησα καὶ τὴν προσέλαβα. Καὶ πὼς ἀπὸ τότε εἶναι μαζί μας καί...

— Ὅποτε δὲν θὰ μᾶς πεῖτε; πετάχτηκε ὁ κύριος Γκράις.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)